

כל נדריה" —

בשותק על מנת למיקט, הכתוב מדבר!

שמה תאמר: מנין אתה אומר בודאות שפסוק זה אמור **בשותק על מנת למיקט?**

או [אולי] **אינו** אמור הכתוב הזה **אלא בשותק על מנת לקיים?**

תשובתך: **כשהוא אומר**, בפסוק אחר, "כי **החריש לה**", הרי **בשותק על מנת לקיים הכתוב**, ההוא, **מדבר**,

הא מה אני מקיים את דברי הכתוב כאן "אם **החריש יחריש לה אישה**" — הרי פסוק זה מיותר הוא!

בהכרח, **שבשותק על מנת למיקט הכתוב מדבר**.

ומפורש בדברי הברייתא דלא כרב חנינא, אלא אף שתיקה על מנת למיקט נחשבת שתיקה.

ומסקינן: אכן דברי הברייתא הללו הם **תיובתא** לרב חנינא.

אך מקשה הגמרא על דברי הברייתא,

ולוקים, מדוע לא נעמיד את שני הפסוקים האמורים בשתיקה, אך לא בשותק על מנת למיקט —

הא, פסוק אחד נעמיד **בשותק על מנת לקיים**.

והא, פסוק שני, נעמיד **בשותק פתם**, ושוב

אין לנו ייתור בפסוקים שנוכל ללמוד ממנו שאף השותק על מנת למיקט נחשב לשתיקה המקיימת?

ומתרצינן:

קראי יתירי כתיבי — כתוב בתורה ג' פעמים לשון שתיקה, ולכן מפרשת הברייתא שכתוב אחד אמור בשותק על מנת לקיים, כתוב שני אמור בשותק סתם, וכתוב שלישי אמור בשותק על מנת למיקט.

ועתה מוסיפה הגמרא להקשות על דברי רב חנינא, על אף שכבר הופרכו דבריו לעיל.

מתיב רבא מדברי המשנה [לעיל עו ב]: **נדרה עם השכחה**, סמוך לחשכה של מוצאי שבת] — **מפר לה בשבת עד שלא חשכה**.

משום **שאם לא הפר**, וחשכה — **אינו יכול עוד להפר**, כיון ששתק ביום שמעו, ולכן התירו לו להפר אפילו בשבת.

ואמאי נחשבת שתיקה זו כקיום? להוי **בשותק על מנת למיקט**, שהרי לא היה בכונתו לשתוק על מנת לקיים, אלא שותק אך ורק משום שאינו יכול להפר בשבת?

ומוכח דלא כרב חנינא, אלא כל שתיקה, ואפילו שתיקה שלא על מנת לקיים את הנדר, וכמוה שתיקה על מנת למיקט, נחשבת שתיקה המקיימת את הנדר.

ומסקינן: **תיובתא!**

ומקשינן עוד על דברי רב חנינא.

הדברים גלויים, הרי זה נחשב דברים שבלב, ודברים שבלב אינם דברים. ונשאר בצ"ע.

משתיקה? הלא כאשר שומע ושותק מוכח וגלוי לכל שהוא רוצה בקיומו של הנדר, ולכן זה נחשב קיום, אבל כאשר הוא מקיים בלבו ואין